

॥ ਅਧਿਆਇ-35 ॥

ਕਾਕਾ ਮਹਾਜਨੀ ਦੇ ਦੋਸਤ ਅਤੇ ਸੇਠ, ਬੀਜਾਂ ਤੋਂ ਬਿਨਾਂ ਮੁਨੱਕੇ, ਬਾਂਦਰਾ ਦੇ ਸੱਜਣ ਦਾ ਉਨੀਂਦਰਾ, ਬਾਲਾਜੀ ਪਾਟਿਲ ਨੇਵਾਸਕਰ, ਬਾਬਾ ਦਾ ਸੱਪ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿਚ ਪ੍ਰਗਟ ਹੋਣਾ।

ਇਸ ਅਧਿਆਇ ਵਿਚ ਵੀ ਉਦੀ ਦੀ ਮਹੱਤਤਾ ਦਾ ਹੀ ਵਰਨਣ ਹੈ। ਇਸ ਵਿਚ ਏਦਾਂ ਦੀਆਂ ਦੋ ਘਟਨਾਵਾਂ ਦਾ ਉਲੇਖ ਹੈ ਕਿ ਪਰੀਖਿਆ ਕਰਨ 'ਤੇ ਦੇਖਿਆ ਗਿਆ ਕਿ ਬਾਬਾ ਨੇ ਦਕਸ਼ਿਣਾ ਲੈਣ ਤੋਂ ਨਾ ਕਰ ਦਿੱਤੀ। ਪਹਿਲੇ ਇਨ੍ਹਾਂ ਘਟਨਾਵਾਂ ਦਾ ਵਰਨਣ ਕੀਤਾ ਜਾਏਗਾ।

ਅਧਿਆਤਮਿਕ ਵਿਸ਼ਿਆਂ ਵਿਚ ਧਾਰਮਿਕ ਤੰਗਨਜ਼ਰੀ ਉਨਤੀ ਦੇ ਰਾਹ ਵਿਚ ਇਕ ਵੱਡਾ ਰੋੜਾ ਹੈ। ਨਿਰਾਕਾਰਵਾਦੀਆਂ ਨੂੰ ਕਹਿੰਦੇ ਸੁਣਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਬੀਜਵਰ ਦੀ ਸਗੁਣ ਉਪਾਸਨਾ ਸਿਰਫ ਇਕ ਭੁਲੇਖਾ ਹੀ ਹੈ ਅਤੇ ਸੰਤ ਵੀ ਸਾਡੇ ਵਰਗੇ ਹੀ ਆਮ ਪੁਰਖ ਹਨ। ਇਸ ਕਰਕੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਚਰਣਾਂ ਦੀ ਸੇਵਾ ਕਰਕੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਦਕਸ਼ਿਣਾ ਕਿਉਂ ਦੇਣੀ ਚਾਹੀਦੀ? ਹੋਰ ਧਰਮਾਂ ਦੇ ਪੈਰੋਕਾਰਾਂ ਦਾ ਵੀ ਇਹੋ ਹੀ ਮੱਤ ਹੈ ਕਿ ਆਪਣੇ ਸਤਿਗੁਰੂ ਦੇ ਇਲਾਵਾ ਹੋਰ ਸੰਤਾਂ ਨੂੰ ਨਮਨ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਭਗਤੀ ਨਹੀਂ ਕਰਨੀ ਚਾਹੀਦੀ। ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੀਆਂ ਅਨੇਕਾਂ ਆਲੋਚਨਾਵਾਂ ਸਾਈਂਬਾਬਾ ਦੇ ਬਾਰੇ ਵਿਚ ਪਹਿਲਾ ਸੁਣਨ ਵਿਚ ਆਉਂਦੀਆਂ ਸੀ ਅਤੇ ਹੁਣ ਵੀ ਆ ਰਹੀਆਂ ਹਨ। ਕਿਸੇ ਦਾ ਕਹਿਣਾ ਸੀ ਕਿ ਜਦੋਂ ਅਸੀਂ ਸ਼ਿਰਡੀ ਗਏ ਤਾਂ ਬਾਬਾ ਨੇ ਸਾਡੇ ਕੋਲੋਂ ਦਕਸ਼ਿਣਾ ਮੰਗੀ। ਕੀ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦਕਸ਼ਿਣਾ ਮੰਗਣਾ ਇਕ ਸੰਤ ਦੇ ਲਈ ਸ਼ੋਭਾ ਯੋਗ ਸੀ? ਜਦੋਂ ਉਹ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦਾ ਵਿਹਾਰ ਕਰਦੇ ਹਨ ਤਾਂ ਫੇਰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਸਾਧੂ ਧਰਮ ਕਿਥੇ ਰਿਹਾ? ਪਰ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੀਆਂ ਕਈ ਘਟਨਾਵਾਂ ਦੇਖਣ 'ਚ ਆਈਆਂ ਹਨ ਕਿ ਜਿਹੜੇ ਲੋਕਾਂ ਨੇ ਸ਼ਿਰਡੀ ਜਾ ਕੇ ਬੇਯਕੀਨੀ ਨਾਲ ਬਾਬਾ ਦੇ ਦਰਸ਼ਨ ਕੀਤੇ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਹੀ ਸਭ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਬਾਬਾ ਨੂੰ ਪ੍ਰਨਾਮ ਕਰਕੇ ਪ੍ਰਾਰਥਨਾ ਵੀ ਕੀਤੀ। ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੇ ਹੀ ਕੁਝ ਉਦਾਹਰਣ ਹੇਠਾਂ ਦਿੱਤੇ ਜਾਂਦੇ ਹਨ।

ਕਾਕਾ ਮਹਾਜਨੀ ਦੇ ਦੋਸਤ ਨਿਰਾਕਾਰਵਾਦੀ ਅਤੇ ਮੂਰਤੀ ਪੂਜਾ ਦੇ ਬਿਲਕੁਲ ਖਿਲਾਫ ਸੀ। ਕੋਤਕ ਵੇਖਣ ਲਈ ਉਹ ਕਾਕਾ ਮਹਾਜਨੀ ਨਾਲ ਦੋ ਸ਼ਰਤਾਂ 'ਤੇ ਸ਼ਿਰਡੀ ਜਾਣ ਲਈ ਮੰਨ ਗਏ ਕਿ (1) ਬਾਬਾ ਨੂੰ ਨਮਸਕਾਰ ਨਹੀਂ ਕਰਨਗੇ (2) ਨਾ ਹੀ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਕੋਈ ਦਕਸ਼ਿਣਾ ਦੇਣਗੇ। ਜਦੋਂ ਕਾਕਾ ਨੇ ਹਾਂ ਵਿਚ ਜਵਾਬ ਦੇ ਦਿੱਤਾ ਤਾਂ ਫੇਰ ਇਕ ਸ਼ਨੀਵਾਰ ਦੀ ਰਾਤ ਨੂੰ ਉਹ ਦੋਵੇਂ ਬੰਬਈ ਤੋਂ ਚਲ ਪਏ ਅਤੇ ਦੂਜੇ ਦਿਨ ਸਵੇਰੇ ਸ਼ਿਰਡੀ ਪਹੁੰਚ ਗਏ। ਜਿਵੇਂ ਹੀ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਮਸਜਿਦ ਵਿਚ ਪੈਰ ਰੱਖਿਆ, ਉਸੇ ਵੇਲੇ ਬਾਬਾ ਨੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਦੋਸਤ ਵੱਲ ਥੋੜ੍ਹੀ ਦੇਰ ਦੇਖ ਕੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਕਿਹਾ ਕਿ “ਅਰੇ ਆਉ, ਸ਼੍ਰੀਮਾਨ ਪਧਾਰੋ। ਤੁਹਾਡਾ ਸਵਾਗਤ ਹੈ।” ਇਨ੍ਹਾਂ ਸ਼ਬਦਾਂ ਦੀ ਅਵਾਜ਼ ਕੁਝ ਅਜ਼ੀਬ ਜਿਹੀ ਸੀ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਅਵਾਜ਼ ਕਰੀਬ-ਕਰੀਬ ਉਨ੍ਹਾਂ

ਦੇ ਦੋਸਤ ਦੇ ਪਿਤਾ ਦੇ ਵਰਗੀ ਹੀ ਸੀ। ਉਦੋਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਸਵਰਗਵਾਸੀ ਪਿਤਾ ਦੀ ਯਾਦ ਆ ਗਈ ਅਤੇ ਉਹ ਬਹੁਤ ਖੁਸ਼ ਹੋ ਗਏ। ਕਿੰਨੀ ਮੋਹਣ ਵਾਲੀ ਸੀ ਉਹ ਆਵਾਜ਼? ਹੈਰਾਨ ਹੋ ਕੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਦੋਸਤ ਦੇ ਮੂੰਹ ਵਿਚੋਂ ਨਿਕਲ ਪਿਆ ਕਿ ਬਿਨਾਂ ਸ਼ੱਕ ਇਹ ਆਵਾਜ਼ ਮੇਰੇ ਪਿਤਾ ਜੀ ਦੀ ਹੀ ਹੈ। ਤਾਂ ਉਹ ਫਟਾ-ਫੱਟ ਹੀ ਦੌੜ ਕੇ ਗਏ ਅਤੇ ਆਪਣੀਆਂ ਸਾਰੀਆਂ ਪ੍ਰਤਿਗਿਆਵਾਂ ਭੁੱਲ ਕੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਬਾਬਾ ਦੇ ਸ੍ਰੀਚਰਣਾਂ ਤੇ ਆਪਣਾ ਸਿਰ ਰੱਖ ਦਿੱਤਾ। ਬਾਬਾ ਨੇ ਕਾਕਾ ਕੋਲੋਂ ਤਾਂ ਦੁਪਹਿਰ ਨੂੰ ਅਤੇ ਵਿਦਿਆ ਹੋਣ ਵੇਲੇ ਦੋ ਵਾਰੀ ਦਕਸ਼ਿਣਾ ਮੰਗੀ, ਪਰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਦੋਸਤ ਨੂੰ ਇਕ ਸ਼ਬਦ ਵੀ ਨਹੀਂ ਕਿਹਾ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਦੋਸਤ ਨੇ ਫੁਸਫੁਸਾਉਂਦੇ ਹੋਏ ਕਿਹਾ ਕਿ, ‘ਭਰਾ।’ ਦੇਖੋ, ਬਾਬਾ ਨੇ ਤੇਰੇ ਕੋਲੋਂ ਤਾਂ ਦੋ ਵਾਰੀ ਦਕਸ਼ਿਣਾ ਮੰਗੀ, ਪਰ ਮੈਂ ਵੀ ਤਾਂ ਤੇਰੇ ਨਾਲ ਹਾਂ, ਫੇਰ ਬਾਬਾ ਮੇਰੀ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਅਣਦੇਖੀ ਕਿਉਂ ਕਰਦੇ ਹਨ?” ਕਾਕਾ ਨੇ ਜਵਾਬ ਦਿੱਤਾ ਕਿ, “ਬਿਹਤਰ ਤਾਂ ਇਹ ਹੋਏਗਾ ਕਿ ਤੁਸੀਂ ਆਪ ਹੀ ਬਾਬਾ ਕੋਲੋਂ ਪੁੱਛ ਲਵੋ।” ਬਾਬਾ ਨੇ ਪੁੱਛਿਆ ਕਿ “ਕੀ ਕਾਨਾਫੂਸੀ ਹੋ ਰਹੀ ਹੈ?” ਤਾਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਦੋਸਤ ਨੇ ਕਿਹਾ ਕਿ, “ਕੀ ਮੈਂ ਵੀ ਤੁਹਾਨੂੰ ਦਕਸ਼ਿਣਾ ਦੇਵਾਂ।” ਬਾਬਾ ਨੇ ਕਿਹਾ ਕਿ, “ਤੁਹਾਡੀ ਮਰਜ਼ੀ ਨਾ ਦੇਖਕੇ ਮੈਂ ਤੁਹਾਡੇ ਕੋਲੋਂ ਦਕਸ਼ਿਣਾ ਨਹੀਂ ਮੰਗੀ, ਪਰ ਜੇ ਤੁਹਾਡੀ ਇੱਛਾ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੀ ਹੈ ਤਾਂ ਤੁਸੀਂ ਦਕਸ਼ਿਣਾ ਦੇ ਸਕਦੇ ਹੋ।” ਉਦੋਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਸਤਾਰਾਂ ਰੁਪਏ ਭੇਟ ਕੀਤੇ, ਜਿੰਨੇ ਕਾਕਾ ਨੇ ਦਿੱਤੇ ਸੀ। ਤਾਂ ਬਾਬਾ ਨੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਉਪਦੇਸ਼ ਦਿੱਤਾ ਕਿ,

ਬਾਬਾ ਨੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਵਾਪਸ ਜਾਣ ਦੀ ਆਗਿਆ ਦਿੰਦੇ ਹੋਏ ਕਿਹਾ ਕਿ, “ਤੁਹਾਡੀ ਯਾਤਰਾ ਸਫਲ ਰਹੇਗੀ।” ਭਾਵੇਂ ਅਸਮਾਨ ਵਿਚ ਬੱਦਲ ਛਾਏ ਹੋਏ ਸੀ ਅਤੇ ਤੇਜ਼ ਹਵਾ ਚਲ ਰਹੀ ਸੀ ਤਾਂ ਵੀ ਦੋਵੇਂ ਠੀਕ-ਠਾਕ ਬੰਬਈ ਪਹੁੰਚ ਗਏ। ਘਰ ਪਹੁੰਚ ਕੇ ਜਦੋਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਦਰਵਾਜ਼ਾ ਅਤੇ ਬਾਰੀਆਂ ਖੋਲ੍ਹੀਆਂ ਤਾਂ ਉਥੇ ਦੋ ਮਰੇ ਦਿਮਗਾਦੜ ਪਏ ਦੇਖੇ। ਇਕ ਤੀਜਾ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਹੀ ਫੁਰ ਕਰ ਕੇ ਬਾਰੀ ਵਿਚੋਂ ਉੱਡ ਗਿਆ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਖਿਆਲ ਆਇਆ ਕਿ ਜੇ ਮੈਂ ਬਾਰੀ ਖੁਲ੍ਹੀ ਛੱਡੀ ਹੁੰਦੀ ਤਾਂ ਇਨ੍ਹਾਂ ਜੀਵਾਂ ਦੇ ਪ੍ਰਾਣ ਜ਼ਰੂਰ ਬਚ ਜਾਂਦੇ, ਪਰ ਫੇਰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਖਿਆਲ ਆਇਆ ਕਿ ਇਹ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਕਿਸਮਤ ਅਨੁਸਾਰ ਹੀ ਹੋਇਆ ਹੈ ਅਤੇ ਬਾਬਾ ਨੇ ਤੀਜੇ ਦੇ ਪ੍ਰਾਣ ਦੀ ਰਖਿਆ ਲਈ ਹੀ ਸਾਨੂੰ ਜਲਦੀ ਹੀ ਉਥੋਂ ਵਾਪਸ ਭੇਜ ਦਿੱਤਾ।

ਬੰਬਈ ਵਿਚ ਠਕਰ ਧਰਮਸੀ ਜੇਠਾਭਾਈ ਸਾਲਿਸਿਟਰ (ਕਨੂੰਨੀ ਸਲਾਹਕਾਰ) ਦੀ ਇਕ ਫਰਮ ਸੀ। ਕਾਕਾ ਇਸ ਫਰਮ ਦੇ ਪ੍ਰਬੰਧਕ ਸੀ। ਸੇਠ ਅਤੇ ਪ੍ਰਬੰਧਕ ਦੇ ਸਬੰਧ ਆਪਸ ਵਿਚ ਚੰਗੇ ਸੀ। ਸ੍ਰੀਮਾਨ ਠਕਰ ਨੂੰ ਪਤਾ ਸੀ ਕਿ ਕਾਕਾ ਅਕਸਰ ਸ਼ਿਰਡੀ ਜਾਂਦੇ ਹਨ ਅਤੇ ਉਥੇ ਕੁਝ ਦਿਨ ਠਹਿਰ ਕੇ ਬਾਬਾ ਦੀ ਆਗਿਆ ਨਾਲ ਹੀ ਵਾਪਸ ਆਉਂਦੇ ਹਨ। ਕੌਤਕ ਦੇਖਣ ਅਤੇ ਬਾਬਾ ਦੀ ਪਰਿਖਿਆ ਕਰਨ ਦੇ ਵਿਚਾਰ ਨਾਲ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਹੋਲੀ ਦੇ ਮੌਕੇ ‘ਤੇ ਕਾਕਾ ਦੇ ਨਾਲ ਹੀ ਸ਼ਿਰਡੀ ਜਾਣ ਦਾ ਇਰਾਦਾ ਕੀਤਾ। ਕਾਕਾ ਦਾ ਸ਼ਿਰਡੀ ਤੋਂ ਵਾਪਸ

ਆਉਣਾ ਹਮੇਸ਼ਾਂ ਕੋਈ ਯਕੀਨੀ ਨਹੀਂ ਸੀ ਹੁੰਦਾ, ਇਸ ਲਈ ਆਪਣੇ ਨਾਲ ਇਕ ਦੋਸਤ ਨੂੰ ਲੈ ਕੇ ਉਹ ਤਿੰਨੇ ਰਵਾਨਾ ਹੋ ਗਏ। ਰਾਹ ਵਿਚ ਕਾਕਾ ਨੇ ਬਾਬਾ ਨੂੰ ਅਰਪਣ ਕਰਨ ਲਈ ਦੋ ਸੇਰ ਮੁਨੱਕੇ ਮੁਲ ਲਏ। ਠੀਕ ਵਕਤ 'ਤੇ ਸ਼ਿਰਡੀ ਪਹੁੰਚ ਕੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਦਰਸ਼ਨਾਂ ਲਈ ਮਸਜਿਦ ਵਿਚ ਗਏ। ਬਾਬਾਸਾਹਿਬ ਤਰਖੰਡ ਵੀ ਉਦੋਂ ਉਥੇ ਹੀ ਸੀ। ਸ੍ਰੀ ਠਕਰ ਨੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਕੋਲੋਂ ਆਉਣ ਦਾ ਉਦੇਸ਼ ਪੁਛਿਆ। ਤਰਖੰਡ ਨੇ ਜਵਾਬ ਦਿੱਤਾ ਕਿ ਮੈਂ ਤਾਂ ਦਰਸ਼ਨ ਕਰਨ ਲਈ ਆਇਆ ਹਾਂ। ਮੈਨੂੰ ਚਮਤਕਾਰਾਂ ਨਾਲ ਕੋਈ ਮਤਲਬ ਨਹੀਂ। ਇਥੇ ਤਾਂ ਭਗਤਾਂ ਦੇ ਦਿਲ ਦੀਆਂ ਮੁਰਾਦਾਂ ਪੂਰੀਆਂ ਹੁੰਦੀਆਂ ਹਨ। ਕਾਕਾ ਨੇ ਬਾਬਾ ਨੂੰ ਪ੍ਰਣਾਮ ਕਰਕੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਮੁਨੱਕੇ ਅਰਪਣ ਕੀਤੇ। ਤਾਂ ਬਾਬਾ ਨੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਵੰਡਣ ਦੀ ਆਗਿਆ ਦੇ ਦਿੱਤੀ। ਸ੍ਰੀਮਾਨ ਠਕਰ ਨੂੰ ਵੀ ਕੁਝ ਮੁਨੱਕੇ ਮਿਲੇ। ਇਕ ਤਾਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਮੁਨੱਕੇ ਚੰਗੇ ਨਹੀਂ ਲਗਦੇ ਸੀ, ਦੂਜਾ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਸਾਫ ਕੀਤੇ ਬਿਨਾਂ ਖਾਣ ਤੋਂ ਡਾਟਕਰ ਨੇ ਮੰਨਾ ਕੀਤਾ ਹੋਇਆ ਸੀ। ਇਸ ਲਈ ਉਹ ਕੁਝ ਫੈਸਲਾ ਨਾ ਕਰ ਸਕੇ ਅਤੇ ਨਾ ਚਾਹੁੰਦੇ ਹੋਏ ਵੀ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਖਾਣਾ ਪਿਆ ਅਤੇ ਸਿਰਫ ਦਿਖਾਵੇ ਦੇ ਲਈ ਹੀ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਮੂੰਹ ਵਿਚ ਪਾ ਲਿਆ। ਹੁਣ ਸਮਝ ਵਿਚ ਨਹੀਂ ਆਉਂਦਾ ਸੀ ਕਿ ਬੀਆਂ ਦਾ ਕੀ ਕਰਨ। ਮਸਜਿਦ ਦੇ ਫਰਸ਼ ਉਤੇ ਤਾਂ ਬੁਕਿਆ ਨਹੀਂ ਜਾ ਸਕਦਾ ਸੀ, ਇਸ ਲਈ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਬੀ ਆਪਣੀ ਇੱਛਾ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਆਪਣੀ ਜੇਬ ਵਿਚ ਪਾ ਲਏ ਅਤੇ ਸੋਚਣ ਲਗੇ ਕਿ ਜੇ ਬਾਬਾ ਸੰਤ ਹਨ ਤਾਂ ਇਹ ਗੱਲ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਕਿਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਪਤਾ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿ ਮੈਨੂੰ ਮੁਨੱਕੇ ਪਸੰਦ ਨਹੀਂ ਹਨ? ਫੇਰ ਕੀ ਉਹ ਮੈਨੂੰ ਇਸ ਲਈ ਮਜ਼ਬੂਰ ਕਰ ਸਕਦੇ ਹਨ? ਜਿਵੇਂ ਹੀ ਇਹ ਵਿਚਾਰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਮਨ ਵਿਚ ਆਇਆ, ਬਾਬਾ ਨੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਕੁਝ ਹੋਰ ਮੁਨੱਕੇ ਦਿੱਤੇ, ਪਰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਖਾਧੇ ਨਹੀਂ ਅਤੇ ਆਪਣੇ ਹੱਥ ਵਿਚ ਰੱਖ ਲਏ। ਤਾਂ ਬਾਬਾ ਨੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਖਾਣ ਲਈ ਕਿਹਾ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਆਗਿਆ ਦਾ ਪਾਲਣ ਕੀਤਾ ਅਤੇ ਚੱਬਣ 'ਤੇ ਦੇਖਿਆ ਕਿ ਉਹ ਸਾਰੇ ਬੀਆਂ ਤੋਂ ਬਿਨਾਂ ਹਨ। ਉਹ ਚਮਤਕਾਰ ਦੀ ਇੱਛਾ ਰੱਖਦੇ ਸੀ, ਇਸ ਲਈ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਦੇਖਣ ਨੂੰ ਮਿਲ ਗਿਆ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਸੋਚਿਆ ਕਿ ਬਾਬਾ ਸਾਰੇ ਵਿਚਾਰਾਂ ਨੂੰ ਤੁਰੰਤ ਜਾਣ ਲੈਂਦੇ ਹਨ ਅਤੇ ਮੇਰੀ ਇੱਛਾ ਅਨੁਸਾਰ ਹੀ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਮੁਨੱਕੇ ਬਿਨਾਂ ਬੀਆਂ ਦੇ ਬਣਾ ਦਿੱਤੇ ਹਨ। ਕੀ ਅਦਭੁੱਤ ਸ਼ਕਤੀ ਹੈ ਉਨ੍ਹਾਂ ਵਿਚ? ਫੇਰ ਸ਼ੱਕ ਦੂਰ ਕਰਨ ਲਈ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਤਰਖੰਡ ਕੋਲੋਂ, ਜਿਹੜੇ ਨੇੜੇ ਹੀ ਬੈਠੇ ਸੀ ਅਤੇ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਵੀ ਥੋੜ੍ਹੇ ਮੁਨੱਕੇ ਮਿਲੇ ਸੀ, ਪੁਛਿਆ ਕਿ ਕਿਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੇ ਮੁਨੱਕੇ ਤੁਹਾਨੂੰ ਮਿਲੇ ਹਨ? ਜਵਾਬ ਮਿਲਿਆ “ਚੰਗੇ ਬੀਆਂ ਵਾਲੇ।” ਸ੍ਰੀਮਾਨ ਠਕਰ ਨੂੰ ਉਦੋਂ ਹੋਰ ਵੀ ਹੈਰਾਨੀ ਹੋਈ ਕਿ ਜੇ ਬਾਬਾ ਅਸਲ ਵਿਚ ਸੰਤ ਹਨ ਤਾਂ ਹੁਣ ਸਭ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਮੁਨੱਕੇ ਕਾਕਾ ਨੂੰ ਹੀ ਦਿੱਤੇ ਜਾਣੇ ਚਾਹੀਦੇ ਹਨ। ਇਸ ਵਿਚਾਰ ਨੂੰ ਜਾਣ ਕੇ ਬਾਬਾ ਨੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਹੁਣ ਦੁਬਾਰਾ ਵੰਡ ਕਾਕਾ ਤੋਂ ਹੀ ਸ਼ੁਰੂ ਹੋਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ। ਇਹ ਸਾਰੇ ਸਬੂਤ ਸ੍ਰੀ ਠਕਰ ਦੇ ਲਈ ਕਾਫ਼ੀ ਸੀ।

ਫੇਰ ਸ਼ਾਮ ਨੇ ਬਾਬਾ ਨਾਲ ਪਛਾਣ ਕਰਵਾਈ ਕਿ ਇਹ ਹੀ ਕਾਕਾ ਦੇ ਸੇਠ ਹਨ। ਬਾਬਾ ਕਹਿਣ ਲਗੇ ਕਿ ਇਹ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਸੇਠ ਕਿਵੇਂ ਹੋ ਸਕਦੇ ਹਨ? ਇਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਸੇਠ ਤਾਂ ਬੜੇ ਅਜ਼ੀਬ ਹਨ। ਕਾਕਾ ਇਸ ਜਵਾਬ ਨਾਲ ਰਾਜ਼ੀ ਹੋ ਗਏ। ਆਪਣੀ ਜਿਦ ਛੱਡ ਕੇ ਠਕਰ ਨੇ ਬਾਬਾ ਨੂੰ ਪ੍ਰਣਾਮ ਕੀਤਾ ਅਤੇ ਵਾੜੇ ਵਾਪਸ ਆ

ਗਏ। ਦੁਪਹਿਰ ਦੀ ਆਰਤੀ ਖ਼ਤਮ ਹੋਣ ਦੇ ਬਾਅਦ ਉਹ ਬਾਬਾ ਕੋਲੋਂ ਵਾਪਸ ਮੁੜਣ ਦੀ ਆਗਿਆ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਨ ਲਈ ਮਸਜਿਦ 'ਚ ਆਏ। ਸ਼ਾਮ ਨੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਕੁਝ ਸਿਫਾਰਸ਼ ਕੀਤੀ, ਤਾਂ ਬਾਬਾ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਬੋਲੇ—

“ਇਕ ਸਨਕੀ ਦਿਮਾਗ ਵਾਲਾ ਸੱਜਣ ਆਦਮੀ ਸੀ, ਜਿਹੜਾ ਤੰਦਰੁਸਤ ਅਤੇ ਧਨੀ ਵੀ ਸੀ। ਸਰੀਰਿਕ ਅਤੇ ਮਾਨਸਿਕ ਦੁੱਖਾਂ ਤਕਲੀਫਾਂ ਤੋਂ ਮੁਕਤ ਹੋਣ 'ਤੇ ਵੀ ਉਹ ਫਜ਼ੂਲ ਹੀ ਫਿਕਰ ਵਿਚ ਡੁੱਬਾ ਰਹਿੰਦਾ ਸੀ ਅਤੇ ਐਵੇਂ ਹੀ ਇਧਰ-ਉਧਰ ਭੱਟਕ ਕੇ ਬੇਚੈਨ ਰਹਿੰਦਾ ਸੀ। ਕਦੀ ਉਹ ਟਿੱਕ ਜਾਂਦਾ ਅਤੇ ਕਦੀ ਫਿਕਰ ਵਿਚ ਰਹਿੰਦਾ ਸੀ। ਉਸ ਦੀ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੀ ਹਾਲਤ ਦੇਖਕੇ ਮੈਨੂੰ ਦਯਾ ਆ ਗਈ ਅਤੇ ਮੈਂ ਉਸ ਨੂੰ ਕਿਹਾ ਕਿ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰਕੇ ਹੁਣ

।”

“ਜਲਦੀ ਹੀ ਇਕ ਨਿਸ਼ਚਤ ਥਾਂ ਚੁਣ ਲਉ” ਇਨ੍ਹਾਂ ਸ਼ਬਦਾਂ ਨਾਲ ਠਕਰ ਦੀ ਸਮਝ ਵਿਚ ਤੁਰੰਤ ਆ ਗਿਆ ਕਿ ਇਹ ਬਿਲਕੁਲ ਮੇਰੀ ਹੀ ਕਹਾਣੀ ਹੈ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਇੱਛਾ ਸੀ ਕਿ ਕਾਕਾ ਵੀ ਸਾਡੇ ਨਾਲ ਹੀ ਵਾਪਸ ਜਾਣ। ਬਾਬਾ ਨੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਇਹ ਵਿਚਾਰ ਜਾਣਕੇ ਕਾਕਾ ਨੂੰ ਸੇਠ ਦੇ ਨਾਲ ਹੀ ਵਾਪਸੀ ਦੀ ਆਗਿਆ ਦੇ ਦਿੱਤੀ। ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਨਹੀਂ ਸੀ ਕਿ ਕਾਕਾ ਏਨੀ ਜਲਦੀ ਸ਼ਿਰਡੀ ਤੋਂ ਵਾਪਸ ਜਾ ਸਕਣਗੇ। ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਠਕਰ ਨੂੰ ਬਾਬਾ ਵੱਲੋਂ ਵਿਚਾਰ ਜਾਣਨ ਦਾ ਇਕ ਹੋਰ ਸਬੂਤ ਮਿਲ ਗਿਆ।

ਉਦੋਂ ਬਾਬਾ ਨੇ ਕਾਕਾ ਕੋਲੋਂ 15 ਰੁਪਏ ਦਕਸ਼ਿਣਾ ਮੰਗੀ ਅਤੇ ਕਹਿਣ ਲਗੇ ਕਿ, ਜੇ ਮੈਂ ਕਿਸੇ ਕੋਲੋਂ ਇਕ ਰੁਪਇਆ ਦਕਸ਼ਿਣਾ ਲੈਂਦਾ ਹਾਂ ਤਾਂ ਉਸ ਨੂੰ ਦਸਗੁਣਾ ਵਾਪਸ ਕਰਦਾ ਹਾਂ। ਮੈਂ ਕਿਸੇ ਦੀ ਕੋਈ ਚੀਜ਼ ਬਿਨਾਂ ਮੁਲ ਨਹੀਂ ਲੈਂਦਾ ਅਤੇ ਨਾ ਹੀ ਹਰੇਕ ਕੋਲੋਂ ਮੰਗਦਾ ਹਾਂ। ਜਿਸ ਵੱਲ ਫਕੀਰ (ਈਸ਼ਵਰ) ਇਸ਼ਾਰਾ ਕਰਦੇ ਹਨ, ਉਸ ਕੋਲੋਂ ਹੀ ਮੈਂ ਮੰਗਦਾ ਹਾਂ ਅਤੇ ਜਿਹੜਾ ਪਿੱਛਲੇ ਜਨਮ ਦਾ ਕਰਜ਼ਾਈ ਹੁੰਦਾ ਹੈ, ਉਸ ਦੀ ਦਕਸ਼ਿਣਾ ਸਵੀਕਾਰ ਹੋ ਜਾਂਦੀ ਹੈ।

ਧਨ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਧਰਮ ਦੇ ਕਾਰਜਾਂ ਲਈ ਹੋਣੀ ਚਾਹੀਦੀ। ਜੇ ਧਨ ਆਪਣੀਆਂ ਲੋੜਾਂ ਲਈ ਖਰਚ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਤਾਂ ਇਹ ਉਸ ਦੀ ਦੂਰਵਰਤੋਂ ਹੈ। ਜੇ ਤੁਸੀਂ ਪਿੱਛਲੇ ਜਨਮਾਂ ਵਿਚ ਦਾਨ ਨਹੀਂ ਦਿਤਾ ਹੈ ਤਾਂ ਇਸ ਜਨਮ ਵਿਚ ਲੈਣ ਦੀ ਆਸ ਕਿਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਕਰ ਸਕਦੇ ਹੋ? ਇਸ ਲਈ—

ਇਨ੍ਹਾਂ ਸ਼ਬਦਾਂ ਨੂੰ ਸੁਣ ਕੇ ਸ੍ਰੀ ਠਕਰ ਨੇ ਵੀ ਆਪਣਾ ਇਰਾਦਾ ਭੁੱਲ ਕੇ ਬਾਬਾ ਨੂੰ 15 ਰੁਪਏ ਭੇਟ ਕੀਤੇ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਸੋਚਿਆ ਕਿ ਚੰਗਾ ਹੀ ਹੋਇਆ ਜਿਹੜਾ ਮੈਂ ਸ਼ਿਰਡੀ ਆ ਗਿਆ। ਇਥੇ ਮੇਰੇ ਸਾਰੇ ਸ਼ੱਕ ਖ਼ਤਮ ਹੋ ਗਏ ਅਤੇ ਮੈਨੂੰ ਬਹੁਤ ਕੁਝ ਸਿਖਿਆ ਮਿਲ ਗਈ।

ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੇ ਮਾਮਲੇ ਵਿਚ ਬਾਬਾ ਦੀ ਯੋਗਤਾ ਬੜੀ ਅਦੁੱਤੀ ਸੀ। ਭਾਵੇਂ ਉਹ ਸਭ ਕੁਝ ਕਰਦੇ ਸੀ, ਫੇਰ ਵੀ ਉਹ ਇਸ ਸਭ ਤੋਂ ਨਿਰਲੇਪ ਰਹਿੰਦੇ ਸੀ। ਨਮਸਕਾਰ ਕਰਨ ਜਾਂ ਨਾ ਕਰਨ ਵਾਲੇ, ਦੋਵੇਂ ਹੀ ਉਨ੍ਹਾਂ

ਦੇ ਲਈ ਇਕੋ ਜਿਹੇ ਸੀ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਕਦੀ ਕਿਸੇ ਦਾ ਅਨਾਦਰ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ। ਜੇ ਭਗਤ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਪੂਜਾ ਕਰਦੇ ਤਾਂ ਇਸ ਨਾਲ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਨਾ ਕੋਈ ਖੁਸ਼ੀ ਹੁੰਦੀ ਅਤੇ ਜੇ ਕੋਈ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਅਣਦੇਖੀ ਕਰਦਾ ਤਾਂ ਨਾ ਕੋਈ ਦੁੱਖ ਹੀ ਹੁੰਦਾ। ਉਹ ਸੁੱਖ ਅਤੇ ਦੁੱਖ ਦੀ ਭਾਵਨਾ ਤੋਂ ਪਰੇ ਹੋ ਚੁੱਕੇ ਸੀ।

ਬਾਂਦਰਾ ਦੇ ਇਕ ਸੱਜਣ ਕਾਇਸਥ ਪ੍ਰਭੂ ਬਹੁਤ ਦਿਨਾਂ ਤੋਂ ਨੀਂਦ ਨਾ ਆਉਣ ਕਰਕੇ ਬਿਮਾਰ ਸੀ। ਜਿਵੇਂ ਹੀ ਉਹ ਸੌਣ ਲਗਦੇ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਸਵਰਗਵਾਸੀ ਪਿਤਾ ਸੁਪਨੇ ਵਿਚ ਆ ਕੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਬੁਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਗਾਲਾਂ ਕਢਦੇ ਹੋਏ ਦਿਖਣ ਲਗਦੇ ਸੀ। ਇਸ ਲਈ ਨੀਂਦ ਭੰਗ ਹੋ ਜਾਂਦੀ ਅਤੇ ਉਹ ਰਾਤ ਭਰ ਬੇਚੈਨੀ ਮਹਿਸੂਸ ਕਰਦੇ ਸੀ। ਹਰ ਰਾਤ ਨੂੰ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਹੀ ਹੁੰਦਾ ਸੀ, ਜਿਸ ਨਾਲ ਉਹ ਪਰੇਸ਼ਾਨ ਹੋ ਗਏ। ਇਕ ਦਿਨ ਬਾਬਾ ਦੇ ਇਕ ਭਗਤ ਨਾਲ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਇਸ ਬਾਰੇ ਵਿਚ ਸਲਾਹ ਕੀਤੀ। ਉਸ ਨੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਮੈਂ ਤਾਂ ਸੰਕਟਮੋਚਨ ਸਭ ਦੁੱਖਾਂ ਨੂੰ ਦੂਰ ਕਰਨ ਵਾਲੀ ਉਚੀ ਨੂੰ ਹੀ ਇਸ ਦੀ ਰਾਮਬਾਣ ਦਵਾਈ ਮੰਨਦਾ ਹਾਂ, ਜਿਹੜੀ ਛੇਤੀ ਹੀ ਲਾਭਵੰਦ ਸਿੱਧ ਹੋਏਗੀ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਇਕ ਉਚੀ ਦੀ ਪੁੜੀ ਦੇ ਕੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਇਸ ਨੂੰ ਸੌਣ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਮੱਥੇ 'ਤੇ ਲਾ ਕੇ ਆਪਣੇ ਸਰਹਾਣੇ ਰੱਖੋ। ਫੇਰ ਤਾਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਗੂੜੀ ਨੀਂਦ ਆਉਣ ਲਗੀ। ਇਹ ਦੇਖ ਕੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਬਹੁਤ ਹੈਰਾਨੀ ਅਤੇ ਖੁਸ਼ੀ ਹੋਈ। ਇਹ ਨੇਮ ਸ਼ੁਰੂ ਰਖ ਕੇ ਉਹ ਹੁਣ ਸਾਈਂਬਾਬਾ ਦਾ ਧਿਆਨ ਕਰਨ ਲਗ ਪਏ। ਬਜ਼ਾਰ ਵਿਚੋਂ ਬਾਬਾ ਦੀ ਇਕ ਤਸਵੀਰ ਲਿਆ ਕੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਆਪਣੇ ਸਰਹਾਣੇ ਦੇ ਕੋਲ ਲਗਾਕੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਰੋਜ਼ ਪੂਜਾ ਕਰਨੀ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰ ਦਿੱਤੀ। ਹਰੇਕ ਵੀਰਵਾਰ ਨੂੰ ਉਹ ਹਾਰ ਅਤੇ ਨੈਵੇਦ ਅਰਪਣ ਕਰਨ ਲੱਗ ਪਏ। ਉਹ ਹੁਣ ਪੂਰੇ ਤੰਦਰੁਸਤ ਹੋ ਗਏ ਅਤੇ ਪਹਿਲੇ ਦੀਆਂ ਸਾਰੀਆਂ ਤਕਲੀਫਾਂ ਨੂੰ ਭੁੱਲ ਗਏ।

ਇਹ ਬਾਬਾ ਦੇ ਪਰਮ ਭਗਤ ਸੀ। ਇਹ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਨਿਸ਼ਕਾਮ ਸੇਵਾ ਕਰਦੇ ਸੀ। ਦਿਨ ਵਿਚ ਜਿਸ ਜਿਸ ਰਾਹ ਵਿਚੋਂ ਬਾਬਾ ਨਿਕਲਦੇ ਸੀ, ਉਸ ਨੂੰ ਉਹ ਸਵੇਰੇ ਹੀ ਉਠਕੇ ਝਾੜੂ ਲਾ ਕੇ ਪੂਰਾ ਸਾਫ ਰੱਖਦੇ ਸੀ। ਇਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਬਾਅਦ ਇਹ ਕੰਮ ਬਾਬਾ ਦੀ ਪਰਮ ਭਗਤ ਔਰਤ ਰਾਧਾਕ੍ਰਿਸ਼ਨਾਮਾਈ ਨੇ ਕੀਤਾ ਅਤੇ ਫੇਰ ਅਬਦੁਲ ਨੇ। ਬਾਲਾ ਜੀ ਜਦੋਂ ਆਪਣੀ ਫਸਲ ਕੱਟ ਕੇ ਲਿਆਉਂਦੇ ਤਾਂ ਸਾਰਾ ਅਨਾਜ ਬਾਬਾ ਨੂੰ ਭੇਟ ਕਰ ਦਿੰਦੇ ਸੀ। ਉਸ ਵਿਚੋਂ ਜੋ ਕੁਝ ਬਾਬਾ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਵਾਪਸ ਦਿੰਦੇ, ਉਸੇ ਨਾਲ ਉਹ ਆਪਣੇ ਪਰਿਵਾਰ ਦਾ ਪਾਲਣ ਪੋਸ਼ਣ ਕਰਦੇ ਸੀ। ਇਹ ਨੇਮ ਅਨੇਕ ਸਾਲਾਂ ਤੱਕ ਚਲਿਆ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਮੌਤ ਪਿਛੋਂ ਵੀ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਪੁੱਤਰ ਨੇ ਇਸ ਨੂੰ ਜਾਰੀ ਰੱਖਿਆ।

ਇਕ ਵਾਰੀ ਬਾਲਾ ਜੀ ਦੇ ਸ਼ਰਾਧ ਦੇ ਮੌਕੇ 'ਤੇ ਕੁਝ ਲੋਕ ਸੱਦੇ ਗਏ। ਜਿਨ੍ਹੇ ਲੋਕਾਂ ਦੇ ਲਈ ਭੋਜਨ

ਤਿਆਰ ਕੀਤਾ ਗਿਆ, ਉਸ ਨਾਲੋਂ ਤਿੰਨ ਗੁਣਾ ਲੋਕ ਭੋਜਨ ਦੇ ਵੇਲੇ ਇਕੱਠੇ ਹੋ ਗਏ। ਇਹ ਦੇਖ ਕੇ ਸ੍ਰੀਮਤੀ ਨੇਵਾਸਕਰ ਪਰੇਸ਼ਾਨ ਹੋ ਗਈ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਸੋਚਿਆ ਕਿ ਇਹ ਭੋਜਨ ਸਾਰਿਆਂ ਦੇ ਲਈ ਕਾਫੀ ਨਹੀਂ ਹੋਏਗਾ ਅਤੇ ਕਿਤੇ ਘੱਟ ਗਿਆ ਤਾਂ ਪਰਿਵਾਰ ਦੀ ਬਦਨਾਮੀ ਹੋਏਗੀ। ਉਦੋਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਸੱਸ ਨੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਤਸੱਲੀ ਦੇ ਕੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਫਿਕਰ ਨਾ ਕਰੋ, ਇਹ ਭੋਜਨ ਸਾਡਾ ਨਹੀਂ, ਇਹ ਤਾਂ ਸ੍ਰੀ ਸਾਈਂਬਾਬਾ ਦਾ ਹੈ। ਹਰੇਕ ਬਰਤਨ ਵਿਚ ਉਦੀ ਪਾਕੇ ਉਸ ਨੂੰ ਕਪੜੇ ਨਾਲ ਕੱਜ ਦਿਉ ਅਤੇ ਬਿਨਾਂ ਕਪੜਾ ਚੁੱਕੇ ਸਾਰਿਆਂ ਨੂੰ ਪਰੋਸ ਦਿਉ। ਉਹ ਹੀ ਸਾਡੀ ਇੱਜ਼ਤ ਬਚਾਉਣਗੇ। ਸਲਾਹ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਹੀ ਕੀਤਾ ਗਿਆ। ਸਾਰਿਆਂ ਦੇ ਰੱਜ ਕੇ ਭੋਜਨ ਕਰਨ ਦੇ ਬਾਅਦ ਵੀ ਭੋਜਨ ਕਾਫੀ ਦੇਖਕੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਬਹੁਤ ਹੈਰਾਨੀ ਅਤੇ ਖੁਸ਼ੀ ਹੋਈ। ਅਸਲ ਵਿਚ ਦੇਖਿਆ ਜਾਏ ਤਾਂ ਜਿਵੇਂ ਦਾ ਜਿਸ ਦਾ ਭਾਵ ਹੁੰਦਾ ਹੈ, ਉਸ ਦੇ ਮੁਤਾਬਿਕ ਹੀ ਅਨੁਭਵ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੀ ਹੀ ਘਟਨਾ ਮੈਨੂੰ ਪਹਿਲੇ ਦਰਜੇ ਦੇ ਉਪ ਜੱਜ ਅਤੇ ਬਾਬਾ ਦੇ ਪਰਮ ਭਗਤ ਸ੍ਰੀ ਬੀ.ਏ. ਚੋਗਲੇ ਨੇ ਦੱਸੀ। ਫਰਵਰੀ, ਸੰਨ 1934 ਵਿਚ ਕਰਜਤ (ਜ਼ਿਲ੍ਹਾ ਅਹਿਮਦਨਗਰ) ਵਿਚ ਪੂਜਾ ਦਾ ਉਤਸਵ ਹੋ ਰਿਹਾ ਸੀ, ਉਦੋਂ ਇਸ ਮੌਕੇ 'ਤੇ ਇਕ ਭੋਜ ਦਾ ਪ੍ਰਬੰਧ ਹੋਇਆ ਸੀ। ਭੋਜਨ ਦੇ ਵੇਲੇ ਸੱਦੇ ਲੋਕਾਂ ਨਾਲੋਂ ਲਗਭਗ ਪੰਜ ਗੁਣਾ ਜ਼ਿਆਦਾ ਭੋਜਨ ਕਰਨ ਲਈ ਆਏ, ਫੇਰ ਵੀ ਭੋਜਨ ਘੱਟਿਆ ਨਹੀਂ, ਬਾਬਾ ਦੀ ਕ੍ਰਿਪਾ ਨਾਲ ਸਾਰਿਆਂ ਨੂੰ ਭੋਜਨ ਮਿਲਿਆ, ਇਹ ਦੇਖ ਕੇ ਸਾਰਿਆਂ ਨੂੰ ਹੈਰਾਨੀ ਹੋਈ।

ਸ਼ਿਰਡੀ ਦੇ ਰਘੂ ਪਾਟਿਲ ਇਕ ਵਾਰੀ ਨੇਵਾਸੇ ਦੇ ਬਾਲਾ ਜੀ ਪਾਟਿਲ ਦੇ ਕੋਲ ਗਏ, ਜਿਥੇ ਸ਼ਾਮ ਨੂੰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਪਤਾ ਲੱਗਾ ਕਿ ਇਕ ਸੱਪ ਫੁੰਕਾਰਦਾ ਹੋਇਆ ਗਉਸ਼ਾਲਾ ਵਿਚ ਵੜ ਗਿਆ ਹੈ। ਸਾਰੇ ਪਸ਼ੂ ਡਰ ਕੇ ਇਧਰ ਉਧਰ ਭੱਜਣ ਲੱਗੇ। ਘਰ ਦੇ ਲੋਕ ਵੀ ਘਬਰਾ ਗਏ, ਪਰ ਬਾਲਾਜੀ ਨੇ ਸੋਚਿਆ ਕਿ ਸ੍ਰੀ ਸਾਈਂ ਹੀ ਇਸ ਰੂਪ ਵਿਚ ਇਥੇ ਪ੍ਰਗਟ ਹੋਏ ਹਨ। ਤਾਂ ਉਹ ਇਕ ਕੱਪ ਵਿਚ ਦੁੱਧ ਲੈ ਆਏ ਅਤੇ ਨਿਡਰ ਹੋ ਕੇ ਉਸ ਸੱਪ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਰੱਖ ਕੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਕਹਿਣ ਲੱਗੇ ਕਿ, “ਬਾਬਾ! ਤੁਸੀਂ ਫੁਫਕਾਰ ਕੇ ਰੋਲਾ ਕਿਉਂ ਪਾ ਰਹੇ ਹੋ? ਕੀ ਤੁਸੀਂ ਮੈਨੂੰ ਡਰਾਉਣਾ ਚਾਹੁੰਦੇ ਹੋ? ਇਹ ਦੁੱਧ ਦਾ ਕੱਪ ਲਉ ਅਤੇ ਆਰਾਮ ਨਾਲ ਪੀ ਲਉ।” ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਕਹਿ ਕੇ ਉਹ ਬਿਨਾਂ ਕਿਸੇ ਡਰ ਦੇ ਉਸਦੇ ਕੋਲ ਹੀ ਬੈਠ ਗਏ। ਘਰ ਦੇ ਹੋਰ ਲੋਕ ਤਾਂ ਬਹੁਤ ਘਬਰਾ ਗਏ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਸਮਝ ਵਿਚ ਨਹੀਂ ਆ ਰਿਹਾ ਸੀ ਕਿ ਹੁਣ ਉਹ ਕੀ ਕਰਨ? ਥੋੜ੍ਹੀ ਦੇਰ ਵਿਚ ਹੀ ਸੱਪ ਗਾਇਬ ਹੋ ਗਿਆ ਅਤੇ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਵੀ ਪਤਾ ਨਾ ਲੱਗਾ ਕਿ ਉਹ ਕਿਥੇ ਗਿਆ। ਗਉਸ਼ਾਲਾ ਵਿਚ ਸਾਰੀ ਥਾਂ ਦੇਖਣ 'ਤੇ ਵੀ ਉਥੇ ਉਸਦਾ ਕੋਈ ਨਿਸ਼ਾਨ ਨਹੀਂ ਦਿਸਿਆ।